

מילחמת יום-השעמאות

רבים מהלוחמים הוותיקים את המיצעד של איצעד בשנת 1949.

לפני המיצעד היו רבים שהזיירו מפני בלאגאן. מפקדי הצבא, החל בתת-אלוף ברור, דרך מפקד המיצעד אלוף-מישנה יעקוב אבן ועד לאחרון המשתתפים בהכנות התחננו בפני אנשי ועדת שנת ה-30 וראשי משרד ראשי-הממשלה לבטל את המיצעד הלוחמים. "הוא יכול להביא רק לביוזן" הם טענו, "או שיירדו כל כך מעטים למסלול שזו תהיה בושה, או שירדו רבים ויעשו פיקניק במקום מיצעד." אולם היה מי שהתעקש. מנחם בגין רצה לראות את לוחמי האצ"ל צועדים לפניו בסך, כשהוא ניצב על הבמה. מזכיר הדי ממשלה אריה נאור והשר יצחק מודעי קיבלו את הקו של ראשי-הממשלה. על הפירסומאי דויד אדמון הוטל לבצע את התוכנית וצה"ל קיבל את הדין, כשמפקדיו מציאים מילה חדשה: "אילווצים".

אחרי המיצעד, כשהיה כבר ברור שהי ביוזן מלא, ישבו כולם להכין כתבי-הגנה. חלק מהאשמים הטיל את האחריות על

הרמטכ"ל אוסף פרחים שהושלכו על-ידי הקהל הצר על במת הנשיאות (התמונה למעלה). באמצע: צעירה הצליחה להסתנו ולזרוק עוד פרז לבמה. בתמונה התחתונה: חיילי משמרי-הנשיא יצרו חומה-זיחה בין הבמה לבין ההמונים המשתוללים באיצטדיון.

דחיפות ופרחים

בזיון מיצעד

הלוחמים הביא

למילחמת שרים

בשרים, ושרים

בפקידים, כאשר

כל אחד מנסה

לברוח מאחריות

ולהצדיק את עצמו

הניגוד היה חריף מדי. לאחר המיצעד, שהיה מהיפים, המסודרים והמתוכננים ביותר שנערכו איפעם בארץ, בא הבלאגאן הגדול.

לאחר שורות של חיילים וחילות, שר צעדו בסך, בסדר מופתי ונעים לעין, החלה התנפלות של המונים כמעט-היסטריים. בי שלב מסויים נראתה התנפלות כמסוכנת ל-שלומם של האישים שישבו על הבמה.

התיירים והנספחים הצבאיים שהיו בקהל נדהמו. הישראלים משכו בכתפיהם כאומי רים: "מה אפשר לעשות, כאלה אנחנו." שר-הביטחון עזר וייצמן והקצינים שהשי קיעו ימים כלילות בהכנת האירוע ותחו מזעם. אבל היו גם כאלה, מי בשימתה לאיד ומי בצער, שאמרו: "הזהרנו אותי כם, אמרנו לכם שככה זה יהיה."

מיצעד צה"ל ומיצעד הלוחמים החלו בתרועה רמה והסתיימו בביוזן לא פחות רם. אלפי האנשים שסגרו על במת הדי נשיאות פונו ממנה רק לאחר שמפקד מישמרי-הנשיא גילה תושיה ויצר חומת חיילים סביב הבמה. היום, שיכול היה להיות הגדול בחייו של ראשי-הממשלה מנחם בגין, הפך ליום מהומה שהזכיר ל-

